

Ті, що живуть під землею

Автор:

Назарій Вівчарик

Ті, що живуть під землею

Назарій Вівчарик

Віталік змушений був повертатися з заробітків у рідне село, що під Києвом, через трагічну звістку з дому. Намагаючись усамітнитися, він засиджується біля колодязя за хатою, куди необачно впускає перстень батька. Спустившись до колодязя у пошуках родинної реліквії, Віталік потрапляє у зовсім інший світ, де йому доведеться зібрати в кулак усю свою мужність, щоб вижити у двобої з істотами підземелля...

Назарій Вівчарик

Ті, що живуть під землею

Природа немов зачала, і в притиснутому хмарами до землі повітрі не відчувалося жодного поруху. Навколо стало темно як уночі. Обабіч села зупинялися навіть машини, не наслідуючись подолати останній відрізок траси на шляху до столиці. А господарники заганяли у найближчі чагарники техніку. Один лише великий комбайн залишився в полі і гордо майорів червоним вершком серед пшениці.

Між селом і полем у байраці притихло маленьке озерце, гладь якого схвильовано тремтіла. Озерце не передбачало, що за якісь півгодини воно вперше в житті вийде з берегів і затопить всеньку балку.

Де-не-де необачні подорожні поспішали знайти прихисток – застрибували до найближчого придорожнього кафе.

Насувалася страшна злива. Ще за тиждень до цього місцевий гідрометцентр повідомляв про можливі грози в області, проте через слово «можливі» метеорологам вже давно ніхто не вірив. Та навіть зламаний годинник вміє показати двічі на день правильний час. Тож і цього разу повідомлення про бурі, зливи та шквали було вірним.

Враз у зловісній тиші блиснуло так, немов хтось увімкнув серед неба потужний прожектор, який зразу й згас. Блискавку наздогнав хриплий удар грому. І почалося.

Розкотисте і глухе рокотання у небі розірвали на шмаття тишу. У зігнаних в зграю сільськогосподарських машин, що тулилися біля чагарника, задзвеніли вікна, але це почув лише Петро, що якогось біса вирішив залишитися в кабіні свого трактора. Петро цього сезону мріяв отримати гарну премію, тож совісно виконував всю роботу і кидати техніку напризволяще не хотів. Тепер він намацав у кишені мобільний телефон і вимкнув його, щоб не притягувати блискавки. Про таке він колись дивився по телевізору.

А надворі все клекотіло: наростали пориви вітру, різали небокрай блискавки, бив грім, хвилями стривожено гнулася пшениця, у їхньому сільському кафе, край вікна якого зі своєї кабіни бачив Петро, різко закрилися фіранки і погасла миготлива вивіска край дороги. Перед очима Петра в лобове скло важко вдарила перша крапля дощу. А тоді без усякого на те плавного переходу з неба полилося так, що водій враз втратив з виду і кафе, і дорогу, та навіть сусідню сільськогосподарську техніку побік нього. Петро відчув себе всередині гігантського акваріуму, бо патьоки на склі перетворились в суцільні водоспади, а гул бурі зріс до того рівня, коли барабанний бій дощу чи пориви вітру вже годі розрізнити. Це було нестерпно і водій вперше за свої тридцять років подумав про Бога й попросив його зберегти світ навколо.

Однак світ таки зник, бо пішов під воду. З неба лив суцільний потік води і прибивав усе додолу. Петро закрив очі, й навіть спробував закрити вуха. Та гул ззовні все рівно тиснув на голову.

Йому здавалося, що дах кабіни зараз провалиться і він потоне десь на глибині великого океану. Хоч тракторист ніколи не бачив океану, як і моря, проте він чомусь уявляв себе саме всередині океану. Петро відкрив очі. Він би й не здивувався, якби за склом пропливла якась чудернацька рибина. Щоб побачити рибину він простяг руку і протер спітніле скло. Для цього довелося схилитися трохи вперед і, відставивши затерплу ногу убік, він чвакнув нею в калюжу. Вода проникла вже й в кабіну.

«На скільки ж мені вистачить тут повітря?» – подумав Петро так, немов трактор справді стояв десь на дні водойми, а не на суші.

Враз крізь загальне ревіння грози Петро почув дзенькіт скла: розбилося вікно вантажівки, що стояла поряд.

«Хоч би причеп не погнуло та техніку не побило, бо буде механіку клопіт», – подумав стривожено Петро, який вже трохи оговтався.

Але стихія вщухла так само раптово як і почалася. Пориви вітру ще зачіпалися за мокрі дахи та дерева, проте вони слабшали, а злива, перейшовши у дощ, поступово припинилася взагалі. Так, немов хтось на небесах закрив гігантські гідранти. Хмари розгублено посунули за обрій, і десь з-за кабіни трактора навіть вигулькнув нахабний золотий промінчик сонця.

Петро сторожко відкрив кабіну. Надворі було знову тихо і знову тривожно. Треба було підбити підсумки негоди і оглянути збитки. Водій видивлявся, куди б то ступити з машини, та земля була так перенасичена водою, що навколо була суцільна велика калюжа. Петро вирішив не морочити голову подібними клопотами й просто зіскочив з кабіни у воду. Ноги одразу занурилися в крижану купіль, яка була набагато вище кісточок. Чоловік обігнув свою машину і поглянув на іншу техніку: вантажівка таки справді мала вибиті шибки, а з причепа ще витікала вода, як з дірявого відра. На полі ситуація була ще гірша. Вся пшениця лежала пририта до землі, немов скошена.

«Може, підніметься...» – подумав Петро і пішов до дороги, високо піднімаючи мокрі ноги. Та враз він об щось перечепився і відсахнувся.

«Падло чи що?» – подумав він, придивляючись. З води стирчав сірий мокрий бік здохлого зайця, якого втопила злива. По дорозі до кафе, звідки виходили колеги

Петра, він наткнувся ще на декілька утоплених зайців, які просто не змогли подолати небесний водоспад і сховатися де слід.

– Клич Тольку! Хай гляне, що робиться з тим покинутим у полі комбайном. Бо он у вантажівки скло побито. І шукай троса, бо вона вгрузла так, що сама не виїде: зараз будемо трактором витягати, – крикнув Петро до когось з гурту.

Бригада заворушилася і кожен зайнявся своїм ділом. А десь у столиці в редакціях телеканалів вже йшло планування наступних випусків новин і знімальні групи виїздили під Київ на поля, щоб показати глядачам, як негода завадила аграріям жнивувати.

Прийшовши додому пізно увечері на невеликий перепочинок, Петро довідався від дружини, що вже став зіркою: його емоційну розповідь про те, як він пересидів зливу у кабіні свого трактора, а потім бачив у полі прибитих потужним дощем до землі зайців, показали по декількох центральних телеканалах.

* * *

Стук вагона заколихував, та Віталік не хотів спати. Він нарешті спіймав телефоном знайому радіохвилю і посилив звук у навушниках. Вперше за десять років він повертався з Далекого Сходу додому і хоч у школі його прозивали товстошкурим, проте йому таки щеміло серце.

Збоку в купе очунали двоє попутчиків і, гикаючи, почали шукати розкидані після вчорашньої п'ятики речі. Один вирішив придобатися до Вітальки, але торкнувшись синця під оком, пригадав вчорашні події і передумав. Віталька роками працював пліч-о-пліч з російськими зеками на рибзаводі, а тому життя його навчило спілкуватися з подібними типами. Суворою в Камчатці була не природа, а реальність, тож інколи хлопці після нічної зміни навіть викликали таксі, щоб роз'їхатися по домах і не йти додому пішки. Можна було наткнутися як не на ментів, то на блатних.

Поїзд їхав поміж полями, накрапав дощ і в навушниках стиха грала знайома музика. Це була одна зі столичних радіостанцій, на яку колись пробився однокласник Віталіка, щоб зачитати свій реп. Хлопчина гарно попадав у ноти і, безперечно, мав трохи таланту. Тож Віталька не здивувався, коли раптом через

скрипіння в навушниках знову залунав той самий голос, тільки трохи старший, хрипкіший. Віталька подумки порадів за однокласника – значить той не зрадив своєму захопленню.

Поїзд ще пару годин почугикав, а тоді збавив хід і став підповзати до міста. Київ був весь мокрий, незатишний. У навушниках ведуча новин щось говорила про зливу, яка пройшла областю і підтопила поля зі збіжжям. Віталіку було на це начхати. Там, де він працював останні роки, було багато води, тож вона хлопця не турбувала. Турбувала його телеграма, вірніше, її зміст, який не давав хлопцю спокою. Після школи він трохи, для годиться, повчився в університеті, та зрозумів, що вища освіта не для нього. Посварившись з батьком, він подався до дядька на Камчатку, де перетираючи червону ікру з сіллю і прянощами, долав свій юнацький максималізм. А дарма. Треба було помиритися з батьком, а тепер-от виявилось вже пізно...

– Віталю! Е-е-е! Ти де тут взявся? – з мурашнику, що копошився на вокзалі, вигулькнуло знайоме обличчя.

Віталік придивився. То був Вован.

– О! Привіт! А ти який був шустрий, такий і є, – зрадів появі однокласника Віталік. – Ти чого тут?

– Та я ж он в інтернет-центрі працюю адміністратором. Задовбався сидіти, думав вийти покурити, а тут бачу – ти! Слухай, Веталь, коли ж це я тебе останнього разу бачив? А ти якось змінився! – не вгавав Володя.

– Постарів чи не? – поцікавився серйозно у однокласника Віталік.

– Та не, не те щоб постарів. Ти став якийсь доросліший, серйозніший, мужніший!

– Ну дивись мені. Повірю на слово.

– То де ти тут взявся? Я тебе після школи, мабуть, і не бачив. – перепитував Володя, поки вони прямували через залу очікування надвір.

– Не бачив, бо я на Камчатці ікру робив. Я ж ото пару років повчився в університеті та й кинув. Не те, щоб не міг вчитися, просто ти ж знаєш, яка в мене була поведінка. Я там одного викладача якось уперіщив, щоб не діставав, а він на мене поскаржився, то мало під статтю не попав. Порадили краще тихо піти з університету. Ну то я і пішов.

Володька смачно затягнувся цигаркою і задумався.

– Це ж ти, мабуть, червоної ікри наївся! І риби!

– Та не, Вован. На все життя не наїсися, – посміхнувся Віталік. – Зажди, я пиріжка куплю, бо їсти хочу як вовк.

Наминаючи пиріжки, Віталік розпитував у Володьки про інших однокласників. А Вован без кінця дивувався, що його однокласник не зареєстрований в соцмережах.

– Веталь! Та якби ти зайшов колись у «Фейсбук», то нічого б в мене не питав. Он Мітя відростив патли, знайшов якихось хлопців, схожих на бомжів, і вони стали записувати пісні. Його часто по радіо крутять.

– Ага, я якраз радіо слухав, як їхав, то чув їх пісню. «Кицьки і цицьки»... Мітя не змінився.

– Петра батьки намагались захнути хоч в якийсь коледж чи технікум після школи, але марно. Та й навіщо мучити хлопця. Ну не хотів він вчитися і край. Зате от трактор водить як Шумахер і за сезон у полі «зрубує» більш як 50 тисяч гривень. Ще й господарство вдома має, то ім з жінкою вистачає.

– А він одружився? – уточнив Віталік.

– Так, на Тетяні. Тій, що у класі Б вчилася, донька фізрука.

Віталік слухав безліч цієї, по суті, непотрібної для нього інформації і думав про те, як змінився світ. Хтось десь одружувався, хтось створював музичні гурти, хтось шукав себе в сусідньому Києві і просиджував цілий день в інтернеті, як Вован, а він ішачив на тій Камчатці і бачив більше лососів та бурих ведмедів, ніж

людей. А в один звичайний день отримав телеграму з трагічним змістом...

Вован звично стусанув Віталіка.

– Е-е-е! Ти тут чи де? Я ж питаю, чого так довго не приїжджав?

– А я, та цей... Довга історія.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/v-vcharik_nazar-y/t-scho-zhivut-p-d-zemleyu

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)